

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 706/06
04.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Николе Станојевића, Михаила Рулића и Предрага Трифуновића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж.1453/05 од 30.1.2006. године, у седници одржаној 4.10. 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж.1453/05 од 30.1.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Краљеву П.289/03 од 15.7.2005. године, ставом I изреке поништено је решење директора туженог бр. 290 од 30.12.2002.године као незаконито и обавезан тужени да тужиљу врати на послове које је раније обављала - хигијеничарка и призна јој сва права из радног односа. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете по основу привремене спречености за рад исплати износе ближе означене у том ставу изреке, као и да јој плати на име неисплаћених износа зарада за време проведено на раду износе наведене у ставу II изреке. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиљи на име парничних трошкова плати 55.740,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Краљеву Гж.1453/05 од 30.1.2006. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Краљеву П.бр. 289/03 од 15.7.2005. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04), који се примењује на основу члана 491. став 1. истог закона, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. тог става, на коју се ревизијом указује, јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису противуречни записницима о датим исказима у поступку и прибављеним исправама.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је била радник туженог, распоређена на пословима хигијеничара, а решењем директора туженог 290 од 30.12.2002. године престао јој је радни однос због тога што не остварује резултате рада. Из приложене медицинске документације утврђена је врста обољења код тужиље као и временски периоди у којима је била привремено спречена за рад услед болести. Извештајем лекара од 5.12.2002. године, утврђено је да тужиља због постојеће реуматске болести и дилатативне миокардиопатије, треба да избегава физички напор, дизање терета и рад са парам. Од стране вештака финансијске струке утврђени су износи неисплаћених накнада тужиљи за време привремене спречености за рад као и висина неисплаћених зарада за период од 16.7.2001. до 30.12.2002. године.

Према утврђеном чињеничном стању, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да се за отказ уговора о раду тужиљи нису стекли законски услови, те да је радни однос тужиљи због тога што не остварује резултате рада незаконито престао.

Према одредби члана 101. став 1. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/2001, 73/2001), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог и ако је утврђено да запослени не остварује резултате рада. Према одредби члана 102. став 1. тачка 1. наведеног закона, оправданим разлогом за отказ уговора о раду, у смислу члана 101. овог закона не сматра се привремена спреченост за рад услед болести, несреће на раду или професионалног обољења.

Дакле, за отказ уговора о раду и престанак радног односа по основу наведених законских одредби, потребно је утврдити да запослени не остварује резултате рада и да је такво понашање запосленог

неоправдано. Неостваривање резултата рада на пословима радног места на коме је запослени распоређен, сматра се неоправданим ако нису постојали легитимни разлози због којих запослени није остварио резултате рада, у које спада и привремена спреченост запосленог за рад услед болести.

Имајући у виду све околности које су утврдили нижестепени судови, Врховни суд налази да нису били испуњени законски услови, за отказ уговора о раду тужиљи и престанак радног односа, у смислу члана 101. став 1. тачка 1. и члана 102. став 1. тачка 1. Закона о раду, зато што тужиља није остварила резултате рада због привремене спречености за рад услед болести, који се не сматра оправданим разлогом за отказ уговора о раду. Стога наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова нису основани.

На основу члана 405. став 1. и члана 491. став 1. ЗПП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз